

Kozma Mar-
 ódra lovagol.
 köszönöm a
 hogy más alak-
 hatom. A kép
 adom. — Csics
 nek volna meg
 látni, hallani
 hajdani, mint
 D. Annikám-
 n, hogy Forgó
 desen fura! —
 ai. Ezek rán-
 kötelességtől.
 meglesz. —
 a pénzküldé-
 y gondolhattál
 gam lapjában
 jól esett, mint
 tanúsága. —
 an. Az Orsz.
 levélhordó. Az
 letünk élhetet-
 : a közönség
 forduljon? —
 ti nem kapta-
 m levelet. —
 em a levelete-
 ettek el. Hát
 be egy pél-
 hogy ne volna
 ha jó, közlöm
 öbb levélről a

Uri-utca 45.)
 a (ugyan-ott)
 s Ilona (Gyón-

laku és írásu
 F. b.

esület javára:

lakozón!
 F. b.

DOR.

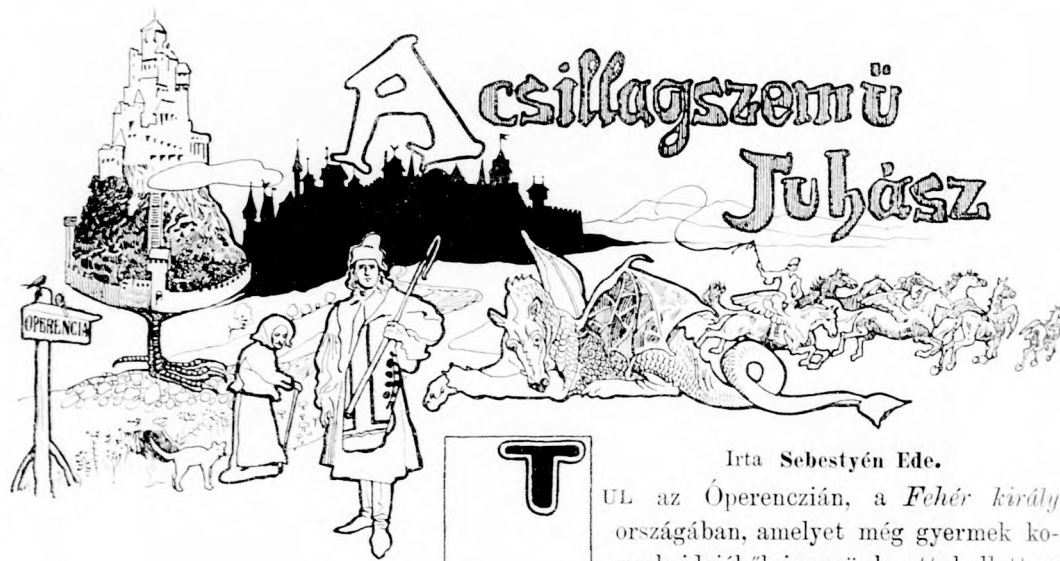
et.
 pesten.

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

EZ AZTÁN A MUZSIKA! (Lásd a 150. lapon.)

Irta Sebestyén Ede.

TUL az Óperencián, a *Fehér király* országában, amelyet még gyermek korunk idejéből ismerünk, ott hallottam ezt a különös történetet.

*

Nagy szomorúság érte a csillag-szemű juhászt, mivel hogy meghalt az ő kedves gazdája, aki úgy szerette, hogy a gyermekeit sem különben, s akit ő is azonképen szeretett, mint jó gyermek az édes apját. Hát, ha meghalt a gazda, mit tegyen a szegény juhász? Szomorú szívvél bucsút mondott a kapu-félfának s nyakába akasztván a tarisznyáját, elment hetedhét ország ellen új gazdát keresni. Hát amint megy, megedél, meglát egy embert, aki a kapuban áll és föl-alá jártatja tekintetét az utca során. Oda kerül eléje a csillag-szemű juhász, megemeli a süvegét tisztességtudóan és köszönti.

— Adj' Isten jó napot!

— Fogadj Isten, öcsém. Mi járatban vagy?

— Szolgálatot keresek biz' én, mert hogy a régi gazdám, akit úgy szerettem, hogy az édes apámat se különben, meghalt.

— Tudod mit? szólt erre a gazda. A kocsisom éppen tegnap házasodott meg, itt is hagyott. Ha kedved van hozzá, fölfogadlak kocsisomnak.

— Itt a kezem! mondá örömmel a legény.

— Ez már beszéd! felelt nevetve a gazda. Fizetést nem kapsz, hanem, ha meg leszek veled elégedve, egy szakajtó aranyat adok, amikor itt hagysz.

Megörült a csillag-szemű juhász a szerencsének. Fölcsapott kocsisnak és egy darabig meg is volt elégedve a dolgával. Egy napon azonban csak oda állit ám a gazdája elé:

— Köszönöm gazd' uram, mondta nagy alázatossággal, hozzám való jó indulatját, de biz' én nem maradhatok itt tovább, még ha minden napra kapnék is egy szakajtó aranyat.

— Hát aztán erre-amarra! mondja tréfás haraggal a gazda, mi bajod van nálam?

— Megkövetem alásan: az egész háznál, de még az egész környéken sincsen egy fehér nép se. Már pedig anélkül semmit sem ér nekem az élet.

Mit tett volna a gazda? Kiadta a legénynek a szakajtó aranyát, hegyibe még egy kis ajándékot is adott, s avval Isten nevében utnak eresztette. Megint megy, mendegél a csillagszemü juhász hetedhét ország ellen. Nem mondhatnám, hogy hiába járta volna az ország-utat, mert bizony talált gazdát nem egyet, de csak nem tetszett neki sehol sem. Neki busulta magát a legény szörnyűmódon, hogy im, ő: a csillagszemü juhász, akit az egész ország ismer, nem tudja a lábát megvetni sehol. No, nem busult ám nagyon sokáig, mert egy ut-széli fecske jó tanácsot adott neki. És avval elindult a Fehér király palotája felé. Meg sem is állt, amíg ott nem állott a király színe előtt.

— No fiam, mondja neki a jóságos király, mi szél hozott erre mifelénk?

— Fölséges uram, feleli a juhász, nagy az én bajom, de még sokkalta nagyobb a kívánságom.

A király elszomorodva csóválta meg a fejét.

— Hát csak kivele fiam, talán segíthetek rajtad.

— Az én bajom, szólt neki bátorodva a juhász, hogy széles ez országban nem tudom sehohse megvetni a lábamat. Próbáltam én már igen sokat, de csak hiába. Megsugta azonban egy ut-széli fecske, hogy más országok is vannak még a földön, mint a miénk. Engedje meg fölséges királyom, hogy elmenjek más országba szerencsét próbálni.

Elbusula a király ezen a beszéden és így szólt:

— Kedves fiam, én nagyon sajnálom, hogy itt akarod hagyni az országomat, mert jó szíveddel vagyok hozzád. De ha gondolod, hogy máshol jobb sorod lesz, eredj Isten hírével, nem akarom elrontani a szerencsédet. Vedd tőlem emlékebe ezt a gyűrűt és ne tedd le az ujjadról soha egy pillanatra se. Ha rosszul megy sorod és haza kívánczol, fordítsd meg az ujjadon háromszor és egyszeribe itthon teremsz.

A csillagszemü juhász szépen megköszönte a király ajándékát, ujjára huzta a gyűrűt és esőndesen kiballagott az országból, a jóságos Fehér király országából.

*

Megy, mendegél a juhász idegen országban, idegen népek között. Hát amint megy, meglátja ám, hogy egy kapu előtt künn áll a gazda. Oda kerül eléje, megemeli a süvegét tisztesség-tudóan és köszönti:

— Adj Isten jó napot!

A gazda haragosan néz rajta végig, de nem mondja ám, hogy: fogadj Isten öcsém!

Rosszul esett az a juhásznak, de csak lenyelte. Talán ilyen erre a szokás.

— Mit akarsz? rivall rá haragosan a gazda.

— Megkövetem alásan, mondja a csillag-szemü juhász, biz' én szolgálatot keresek.

Megjuhászzkodott erre a gazda és így szólt:

— Hogy hívnek?

— Megkövetem alásan, én vagyok a csillag-szemü juhász. (Lásd a képet a 148. lapon.)

— Ne karatyolj te ostoba! rivall rá megint haragosan a gazda. A nevedet mondd meg!

*

— MEGKÖVETEM ALÁSAN. ÉN VAGYOK A CSILLAG-SZEMŰ JUHÁSZ. (Lásd a 147. lapon.)

— Már megkövetem alásan, énnékem csak ez a nevem.

No, gondolta a gazda, talán nincsenek nála oda haza. Megint csak megkérdezi a juhászt:

— Hát aztán hová való vagy?

— Megkövetem alásan, biz' én a Fehér király országából jövök.

— Tedd lóvá a ... majd megmondom kidet! mondja a haragos gazda. Mutasd elő a cseléd-könyvedet!

De már erre elállt a juhásznak szemeszája.

— Nincsen nékem semmiféle könyvem, megkövetem alásan; azt se tudom, mi fán teren?

— No, mondja erre a gazda, nem is vagy te akkor becsületes ember! Se neved, se országod, se hazád, még cseléd-könyved sincs. Ilyen jött-ment embert ki fogadna föl?

Elségyelte magát a juhász szörnyü-mód, hogy it néki nincsen becsülete, mikor pedig oda hza a király is szóba áll vele. Akart még ronaldani valamit a gazdának, de az vissza szódott. A juhász pedig keserü szível ment tovább az országuton.

Hát amint megy, mendegél, egyszer csak szembe jön vele az országuton két kakastollas ktona. A csillag-szemü juhász még sohase átotott olyant, hát nem is tudta, hogy miülék; de mink tudjuk, ugy-e, hogy biz' azokcsendörök? Amint elmennek egymás meett, oda szól az egyik csendör a juhászna:

— Ál meg!

A juhász megállt és megsüvegelte a csendörökt.

— Ki agy? mordult rá az egyik.

— Én a csillag-szemü juhász vagyok a Fehér király országából.

A csendörök keményen ráripakodtak.

— Bolond vagy, vagy minket akarsz lóvá tenni? Van cseléd-könyved, utleveled, katona-könyved?

— Megkövetem alásan, semmim sincsen nékem.

— Hadköteles vagy? kérdezi az egyik.

— Nem tudom én mi az, felelt csüggetegen a juhász.

A másik csendör, hogy könnyebbítsen a juhász dolgán, ki akarta magyarázni a bajtársa kérdését.

— Voltál már ujoncz-állitáson, vagy szökevény vagy?

— Nem tudok semmit, felelt a juhász szomoruan.

Ne szaporítsam a szót: a becsületes juhászt bizony bekisérték a falusi kóterbe, szégyen-szemre, falu-hosszat. Hát amint ül a hüvösön, eszébe jut a király gyürüje.

— Ha megforgatnám, gondolja, hogy egyszeribe otthon teremjek? De csak meg gondolta a dolgot; hát ha még jóra fordul minden.

Három éjet, három napot töltött a juhász a kóterben. Akkor azt mondja neki a kisbiró.

— Eredj Isten hirével, ki a faluból, és többet be ne tedd a lábadat, te ilyen amolyan sehonnai ember!

A juhász fölszedelőzködött és nagybusan kiballagott a faluból.

(Folytatása következik.)

EZ AZTÁN A MUZSIKA!

(Képpel a czimlapon.)

*Ez aztán a muzsika,
Ez aztán az ének!
Nem hallottak ilyet még
Se ifjak, se vének!*

*Három hang is bele szól,
Össze-vissza tarkán,
Czicza, kutya danol így,
Ha tánczolsz a farkán ...*

*Nini, hisz' ez csakugyan
Czicza-kutya nóta!
Burkus, Czirmos rég tudják,
Nem kell hozzá kóta.*

*Szörnyü kedvel danolják,
Arczukon is látszik,
Kíséretet hozzája
Nótás Pali játszik!*

*Czirmos kezdi magosan,
Burkus pedig mélyen;
Pali pedig biztatja,
Hogy egyik se féljen:*

*Rajta, bátran! Rajta hát,
Míg a gége bírja!
És ha nem, hát annak is
Majd csak akad írja.*

*Meggyógyít a tejecke,
S csontocska, min hus van;
Cziczát, kutyát nem láttam
Ezek mellett búsan!*

*Danoljunk hát vidáman,
Bú és bánat félre —
Ne féljete, dalunkkal
Készen leszünk délre!*

Andor diák.

KOCZKA-REJTVÉNY.

L	T	T	T	T	= Kerti és takarító szer-
Á	Á	Á	Á		szám.
P	P	P			= Papi rang.
A	A				= Csak 2-ből lehet alkotni.
R					= Kötő szó.
					= Egy mással-hangzó.

Balról jobbra s fölülről lefelé olvasva egy-azon eredményt szolgáltatja.

*
TRÉFÁS KÉRDÉSEK.

1. Melyik ár iparos?
2. Melyik ár katona?
3. Melyik ár van a kapun?
4. Melyik ár állat?
5. Melyik ár-ból iszunk?
6. Melyik ár város?
7. Melyik ár-ral kezdjük az évet?
8. Melyik ár uralkodó?

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsol kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A mesztiz“.

Elbeszélések Észak- és Dél-Amerikából. Az ifjuság számára írta Pajeken J. Frigg; négy szín-nyomatu képpel, díszes kötésben.

GYORS MONDÓKÁK.

1.

Uj kut körül ireg-forog tara-barka
kicsi törpe kurta farku gulya tyak.

2.

Szomszéd-asszony kapujába kimez kék
kurta kakukk kappan kakas csak azt
kukorikolja: jobb nyak tyuknak lud-
nyaknál.

3.

Két kö-kut körül két kék tyak kerül.

LACZI ÁLMA.

MIKOR megyünk már falura, anyácskám? szólalt meg mamája ölében Laczi. Ugy szeretnék már fürödni a Balatonban, szeretném már látni a Bodrit, a Csákó tehenet, a boczit, a kis csikót, meg a fecske-mamát és apró kis fiókáit!

— Addig még sokszor alszunk, fiacskám! Majd ha a Városligetben minden fű kiszöldül, lombos lesz a fa, dalol a pintyőke, hazajön a fecske-madár.

— Hát nincsenek itthon? kérdezte álmosan Laczi, s néhány pillanat múlva édesen szunyókált mamája karjai között.

Álmában oda repült hozzá a kis fecske, melyet Karácsonyra kapott a többi apró állattal együtt egy ketreczben. A fecske keservesen sirt: kérte, bocsássa szabadon, hogy elrepülhessen messze tájra, melegebb vidékre többi társai után, kik régen, már akkor távoztak el innen, mikor a fa lombja sárgulni kezdett, lehullott a földre s berterítette az utakat.

— Kedves jó kis gazdám! szolt a fecske. Nagyon szeretlek, hű maradok hozzád, vissza is térek hajlékomba; esupán addig

leszek távol, míg zord az idő, zuzmarás a fa s nem röpköd sem legyeecske, sem bogárka.

Laczit betették az ő hófehér ágyaeskájába, ahol azt álmodta, hogy az ő kis fecskéje már visszatért hozzájuk.

Szép, verőfényes tavaszi nap megkopogtatta az ablakot, berepült s azt csicse-regte:

— Messze jártam, másutt is volt jó dolgom, hej de szívem, csak azt mondja: jobb otthon! Köszöntelek édes kis gazdám! Elmesélem mindjárt, hol jártam, mit láttam, csak egy kissé hadd pihenek az eresz árnyában.

Hogy a fecske megpihent, így folytatta:

— Messze, messze délvidékről jövök sokad magammal, melegebb földrészről, a fekete emberek hazájából, ahol gyönyörű, napsugaras meleg időt éltünk az alatt, hogy ti fütött szobába szorultatok a tél keménysége elől. Nagyon, nagyon boldogak voltunk. Egyszerre azonban vissza vágyódtok lelkünk ebbe a szebb hazába, ahol boldogabbak vagyunk, mert itt kikeletkor zölddebb a fű, illatosabb a mező. Össze gyüle-

keztünk s magasan repülve a levegőben, útnak indultunk. Nagy, nagy tengerhez értünk. Nap-hosszat evezünk a levegőben, csak néha pihentünk meg a tengernek egy-egy szigetén. Már sokáig repültük, midőn nagy vihar keletkezett, melyben gyöngébb társaim s köztük az én jó anyám is elpusztult, mondá bánatosan a fecske. És mi többiek is csupán úgy menekültünk meg, hogy alattunk a kegyes szivü tengerészek pihenőt engedtek a hajón. Sok országot-világot bejártam, sok czifra várost láttam s idegen embereket, akiknek a nyelvét nem érttem meg. Végre hosszas utazás után megpillantottuk szép Magyarországot, a mi gyönyörű hazánkat, amelyről nem hiába énekelte бүvös szavu dalnok, hogy: »Ha a föld Isten kalapja, hazánk a bokréta rajta.« Legnagyobb volt azonban örömöm, midőn a Balaton ezüstös vizét pillantottam meg. Repültem, ahogy csak birták szárnyaim, míg végre ide értem közibétek én kedveseim! Nálatok is mara-

dok sokáig. Csupán azt kérem tőletek, hogy megviselt fészketem ott az eresz alatt békén tatarozhassam ki a párommal, s hagy hordhassunk bele puha selymes fűszálat, pihét. Oly szép az élet tavasszal a szabadban, ahol:

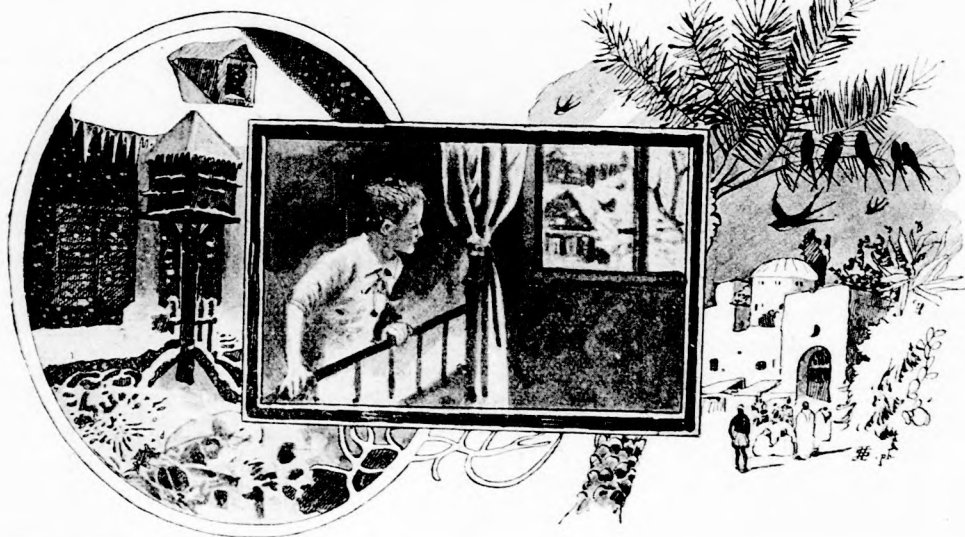
Virág, dal, lomb és fény között
Mikor a föld s a nagy természet
Ünneplőjébe öltözött,
Ki hát a szabadba, zengő szóval!
Dicsérje Istent énekünk,
Hogy zord, hideg tél elmúltával
Mindig tavaszra ébredünk!...

— Jaj, jaj! Kirepül a fecském, kirepül a fecském! Ne engedjétek! kiáltott álmában Laczika. A mama oda szaladt, meg-simogatta a kis lusta arczát, mire a gyerek fölébredt.

— Kelj már fel kis fiam! Délre jár az idő! szól a mama. Mindjárt megyünk szánkázni! Nézz ki csak milyen szépen esik a hó!

— Esik a hó? Hát nem jött még haza a kis fecske a fekete emberek hazájából?

Csukási Ilona.

ANYA NEVENAPJÁN.

*Ha méhecske volnék,
Elrepülnék messze,
Piros rózsabimbón —
Virágmézet lesve.
Édes virágméztbe
Mártanám a számot,
Ugy csókolnám hosszan
Drága jó anyámat.*

*Ha kis lepke volnék,
Tarka-barka lepke,
Könnyű szellő szárnyán
Elröpülnék messze.
Hulló harmat gyöngyét
Koszoruba fűzném,
Drága jó anyámnak
Homlokúra tüzném.*

*Fürge kis méhecske,
Tarka-barka lepke,
Könnyű szellő szárnyán
Repüljetek messze!
Édes anyám mellől
Sehová sem vágyom,
Drága neve napján
Százegyszer áldom.*

Gera Ákos.

INNEN-ONNAN.

Jó munka. Skótszágnak Colliery nevű telepén van egy gőz-gép, melyről valóban el lehet mondani, hogy jó munkás, mert kevés ember mondhatja el magáról, hogy 93 év óta szakadatlanul dolgozik, a nélkül, hogy ereje megfogyott volna. Már pedig ez a gőzgép elmondhatná, ha tudna beszélni. Mert 1806-ben készült és azóta szakadatlanul használják. Akik jártak Collieryben, azt mondják, épen úgy működik, mint ha egészen új volna. Nem látszik meg rajta az évek száma és aki vidám pöfékelését hallja, el se hinné, ha meg nem mondanák neki, hogy a világ legrégebbi gőzgépét látja maga előtt.

SZÁMTANI KÉRDÉS.

(Megfejtése a 156. lapon.)

PISTA künn kószál a mezőkön, hogy lepkéket gyűjtsön. Egyszerre csak meglátja a pásztort, aki csöndesen pipázgatva figyel juhaira.

Pista szóba ereszkedik vele és megkérdezi:

- Mondja csak bácsi, hány juhot őriz?
- Azt bizony nem tudom.
- Hátha elvesz egy?
- Akkor észre-veszem!
- No, akkor mégis csak tudja hányan vannak?

— Nem én! De azt tudom, hogy ha kettésével olvasom meg, akkor egy marad belőlük; ha hármasával, akkor is egy; ha négyesével, akkor is egy. És egy marad, ha ötösével, ha hatosával olvasom össze. De ha hetesével számlálom meg, akkor egy sem marad.

Pista csudálkozva nézett a pásztorra.

— Hát mennyi van összesen?

— Mondtam már, hogy nem tudom, de ha kíváncsi vagy öcsém, számitsd ki! Számítsátok ki hát ti is, gyerekek!

(L. a 156. lapon.)

KEREKES PALKÓ KALANDJAI.

Muki, az életmentő majom.

ASZÖLLÖSI piac közepén van egy tágas állás. A falai dűledezők már, a tetején korhadt a zsindegy, de esőben, zivatarban jó menedék az mégis a vásár-járó idegeneknek. Szepesi csipkések, lengyel kulimászárúsok, palócz gubások, miskolczi vargák ide szoktak betérni szekereikkel etetésre, úgy hogy olyan tarka-barka társaság tanyázik ott mindig, mint valami nagy vásáron.

De egyszer egy esztendőben színészek foglalják el maguknak az állást néhány napra. A jászolt betakarják szépen cserfalombbal, a gerendákra apró zászlócskákat

— GYERE LE! (Lásd a 155. lapon.)

szögeznek diszül, a földet behintik tiszta homokkal, lóczákat vernek beléje; aki ilyenkor látja, az ugyan sohse hinné, hogy szeke-
rek szoktak itt megpihenni egyébként.

Most is így volt. Egy öreg borotvált képű ember, akinek borzas magas kalapja volt és a nyakában tulipiros kendőt viselt, széthordta a czirkalmas betűkkel írott czédulát, mely szerint: »Itt először adatik *Muki az életmentő majom históriája*. Szomorúsággal elegy mulattató történet a teljes énekes és játszó személyzet által számos néma szereplővel.« Nagyobb bizonyosság czéljából egy nagy majom is volt a czédulán. De olyan csunya volt az a majom, hogy annál csunyább az ördög se tudna lenni, még ha akarna is!

— Ejnye, gondolta Palkó, ezt már magam is látni szeretném!

Egész délután az állás körül leleselkedett a pajtásaival. Ravaszul kiszemelt magának egy kis rést az állás deszka-falán, fölmászott az eresz aljába, ott rá ült lovagló módra egy mestergerenda végére és bekukucsált a színházba. Nem látott semmit, de azért nézte.

Egy kis idő múlva megszólította lentről egy marczona képű ember. Palkó majd lepottyant ijedtében a gerendáról, amint ránézett. Nagy fekete bajusza és szakála volt, széles karimájú kalapja, az egyik oldalán föltűzve, a vállán puska, a lábán

magas száru sárga csizma. Ilyennek képzelte Palkó Rinaldo Rinaldinit, a bőszarblóvezért.

A marczona férfiú mély, dörgő hangon kérdezte:

— Mit csinálsz ott, he?

Palkó fogvaczogva válaszolta:

— Nézek színházat!

— Gyere le! (Lásd a képet a 154. lapon.)

— No, lesz most ne mulass! gondolta Palkó és félénken kuszott le a földre.

A sarblóvezér külsejü ur azonban egyszerre nyájas hangon szólott hozzá:

— Szeretnéd-e belülről látni az előadást?

— De nagyon!

— Akkor hát gyere velem.

Kézen fogta és a hátsó ajtón fölvezette a szinpadra. Oda állította egy föstött fal mögé és ráfordult:

— Innen meg ne mocczanj, amig nem szólok! Érted?

— Értem!

Aztán . . . uramfia! . . . lekapta a bajuszát, szakállát és nagyot fujt:

— Füh! De meleg ez a szakál!

Palkó úgy állott a helyén, mint a parancsolat. Meg nem mocczant volna a világért sem. Csak onnan nézte, hogy mi történik körülötte. Egész sereg ember ült egy hosszú asztal körül (Lásd a képet a 156. lapon.) és korommal, festékkal mázolta az arcát. Sőt az egyik orrot is ragasztott magának, pedig hát nélkül is akkora volt neki, hogy más szegényebb ember bőven beérte volna vele.

De a legfurább dolgot egy alacsony színész csinálta magával. Belébujt egy majombőrbe, az arcát feketére kente, mint a korom. Aki sohsem látott majmot, megesküdhetett

volna rá bátran, hogy igazi majom. Aztán csöngetés hallatszott és a Rinaldo Rinaldini harsányan kiáltotta:

— Kezdjük! Kezdjük!

Palkó nem látott semmit, csak sejtette, hogy nagy dolgok történhetnek a szinpadon, mert ugyancsak kiabáltak oda benn. Szeretett volna bekukkantani legalább egy pillanatra, de nem mert. Félt a marczona férfiútól, aki újra föltette félelmetes bajuszát, szakálát.

Oda benn pedig az történt, hogy a marczona férfiú dühösen kezdett beszélni magában:

— Megbosszultalak, Uzolda! Ha-ha-ha! Megbosszultalak! Elraboltam gyermekét és soha sem fogom őt vissza adni neki!

Mikor ezt elmondta, oda szaladt Palkóhoz, átnyalábolta és kihurcolta a szinpadra. Ott ledobta a földre és a fülébe sugta:

— Feküdjél nyugton, mert majd lesz!

Szegény Palkó, úgy feküdt ott, mint a halott. Még a lélegzetét is elfojtotta. Pedig még nem volt túl a nagyobbik ijedtségen.

A marczona férfiú is lefeküdt, a börtarisznyát a feje alá tette, a puskáját a kezében szorongatta és úgy tett, mint ha aludna.

Ekkor lassan, bujkálva kijött a nagy majom. Körül nézett óvatosan, makogott, a hóna alá kapta Palkót és sebesen futott vele kifelé. De a marczona férfiú e pillanatban felugrott és nagyot ordított:

— Megállj, gaz majom!

Aztán a szeméhez emelte a puskát és — drrr! — a szegény majom fájdalmas visitással össze rogyott. A marczona férfiú oda szaladt, derékon fogta Palkót és fülébe dörmögte:

— Terpeszkedj szét, mint a béka!

Palkó ég és föld között lebegve szét terpeszkedett engedelmesen. De ekkor váratlan dolog történt.

A néző-térről ugyanis egy szörnyű sikoltás hallatszott:

— Fiam! Én drága jó fiam!

A Palkó édes anyja volt, aki abban a boldog hitben nézte végig a szindarabot,

hogy ez alatt Palkó oda haza alussza az igazak álmát.

Hát bizony a marczona férfiú egyszerre nagyon szelid férfiú lett és nyájasan mosolyogva vitte oda a szinpadról Palkót az édes anyjához. A jó asszony megdöbbenve kérdezte:

— Hát te hogy kerültél oda?

... EGÉSZ SEREG EMBER ÜLT EGY HOSSZU ASZTAL KÖRÜL.

(Lásd a 155. lapon.)

Palkó szöpögve válaszolta:

— Színházat akartam látni, de elég volt. Többet nem kérek belőle...

És keserves sirásba kezdett.

Nagy Endre.

A SZÁMTANI KÉRDÉS MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 153. lapon.)

A pásztornak 301 juha volt. Mert $301 : 2 = 150$ és marad: 1; $301 : 3 = 100$ és marad: 1; $301 : 4 = 75$ és marad: 1; $301 : 5 = 60$ és marad: 1; $301 : 6 = 50$ és marad: 1; $301 : 7 = 43$ és nem marad semmi.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Iker-halak. Svédországban az Ockern-tóban egy lazacz iker-párt figyeltek meg, mely annyira össze volt növe, hogy csakis farkuk állott el 3—4 hüvelyknyire egymástól. Ezt a ritka hal-párt, sajnos, nem fogták ugyan ki, de a közelükbe férkőzött halászok mintegy 9—10 fontra becsülték sulyukat.

*

Miket mond a veréb? Egy híres német tudós megfigyelte, hogy miképen csiripel a veréb életének különböző körülményei között. Persze, ti az hiszitek, hogy mindég egyforma az ő beszéde. Dehogya! Ha röpi akkor azt mondja: *dib*, ha pedig leül, akkor azt, hogy: *silp*. Egyáltalán nagyon szereti a beszédet és még akkor is diskurál, ha eszik, vagy pihen. Ilyenkor egyre ezt hajtogatja: *dib, bilp, binn*. De bár nyelven ő kelme, nem rossz szívé és ha azt akarja egy másik verébnek mondani, hogy szereti, hát így szól: *dr, dej*. Ha pedig hirtelen azt kiáltja, hogy: *terr*, akkor ez azt jelenti, hogy valami veszedelem, például vásott madár-fogó gyerek közeledik. Ha a veszély már nagyon nagy, az ellenség egészen közel van, akkor azt így adja a társainak tudtára: *tillir-illtilltilltill!* Uczu neki, vesd el magad! Ugyan csak gyorsan rüpienek el ilyenkor a verebek. Egy csöppet sem válik azonban szürke barátaink dicsőségére, hogy verekednek is. De még milyen csunyan! Messzire elhalatszik ilyenkor a kofalkodásuk: *till, till, silp, din, dill, dib, silk* . . . Ki tudja milyen goromba szavak ezek! Tán azt jelentik, hogy: csunya csacsi te! Azért, ha egyszer szóba álltok a verebekkel, ne kiáltsátok e szavakat feléjük, mert még meg találnak haragudni.

*

Szorgalmas majmok. Dél-Afrikában igen sok az ember-szabásu majom. De ezek nem csak külsőleg hasonlítanak az

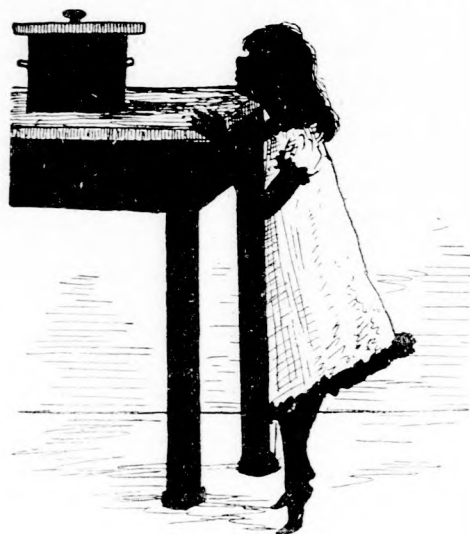
emberhez, hanem abban is, hogy szorgalmasan dolgoznak. Hűséges segítői az ottani lakosoknak, kik főleg arra használják fel, hogy nagyobb kő-halmazokból kiválasztatják velük az egyenlő nagyságukat. Ebben rendkívül ügyesek. Minthogy szemük rendkívül éles, soha sem tévednek. És milyen serények e munkánál! Sok lusta gyerek példát vehetne róluk. Az ebéd idejét kivéve, reggeltől-estig dolgoznak. Még pedig többen egy csoportban, a nélkül, hogy össze vesznének. Ugy hogy a békés együtt-dolgozásra is példát adnak. A kínai is ösmeri a majomnak ezt a jó tulajdonságait és tea-leveleket szedet velük. Ezt a munkát is nagyon ügyesen végzik. Ki tudja mi mindenre lehetne őket felhasználni, ha az ember kitanítaná. Hogy a legkülönb-féle munka végzésére is alkalmas, eléggé bizonyítja az, hogy egy francia hajó szakácsa fát hordatott tüzre, edényt mosatott meg a majmával. Sőt arra is vigyázott az a derék állat, hogy a rántás meg ne kozmásodjon, a hús oda ne égjen! Nem olyan haszontalan állat tehát a majom, mint sokan gondolják. Csak ki kell valami munkára tanítani, végzi ő azt aztán becsületesen.

*

Tánczólagó egerek. Mit szólnátok, gye-
rekek, ha egyszerre olyan egeret látnátok
meg, aki futás közben mind-untalan szé-
dítő gyorsasággal fordul meg, akár csak
vig zeneszó mellett tánczolna. Ugy-é nevet-
nétek? Nos, ha egyszer Japánba vinne
az utatok, akkor látnátok ilyen egeret.
Még pedig nem is egyet, hanem sokat.
Külsőleg csak abban különböznek a mi
egerünktől, hogy szürke ruhájukat fehér
foltok tarkázzák. A japán gyerekek sokat
nevetnek furcsa tánczokon. Azt persze
nem tudják, amit a tudósok újabban deri-
tettek ki: hogy e szegény állatkákat egy
különös betegség, afféle kergeség készíti
a táncz-szerű forgásra.

A KIVÁNCSI MARCSA.

Mit rejt ez a fazék?
Azt mondta a mama,
Hogy ne nyuljak hozzá
Amíg nem jön haza.

De a kíváncsiság
Nem enged nyugodni,
Megpróbálom tehát
Legalább megfogni.

Segítség! Segítség!
Kiált most a Marcsa,
Vérzik a kis ujjá,
Egy rák fityeg rajta.

Nagy bajjal lerázza ...
Hangosan pityereg,
Lám: ha szót nem fogad
Póru! jár a gyerek.

br. Lúzsénszky Zsigmond.

FOGAS KÉRDÉSEK.

(Megfejtésük a 160. lapon.)

1. Ki előtt veszi le a király is a kalapját?
2. Mi az, ami olykor akkora, mint a templom, de azért könnyebb a szalmaszálánál is?
3. Minél többet veszünk el belőle, annál nagyobb lesz. Mi az?
4. Egy fél dióhoz mi hasonlít a legjobban?
5. Mi van a hegy és völgy között?
6. Melyik szemét áldozza fel az ember a legszívesebben?
7. Hány betű van a bibliában?

A »KIS LAP« LXII. köt. 8-dik számában közölt csiga-rejtvény megfejtése:

Ember tervez, Isten végez.

Helyesen fejtették meg: Weisz Teruska, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Zoltán Gyula, Ujhelyi Gabriella, Beke Berti és Gyula, Szohner Tivadár, Parlagi Béluska, Ybl Mártha, Lederer Tibor, Smideg Elluska, Geréb Andor, Czögler Ilona, Majba Vilma, Fischer Erzsé, Boshán Pista és Jenő, Fayer Pál (Ha nem jelent

meg a neved, leveled nem jött meg! F. b.), Germán Margit, Csépany Béla, Künnle Katus és Ilonka, Gál Jankó, Németh Margit és Zsófia, Hibay Irénke, Kazy Péter, Vörösmarthy Ida, Weisz Sándor, Székely János, Szabó Károly és Erzsike, Vidonyi Ilonka és Sándor, Hatschek Adrienne és Hugo, Marton Ilonka és Pista, Dömötör István, Schvarcz Béla, Herzfeld Tónika és Jolán, Szlávik Géza, Kögler Nora, Milutinovits Coriuna, Fischer Edithke, Sümegh Juliska, Ilonka és Radó, Riedl Gyula, Jurka Flavius, Felek György, Sinkovits Clarisse és Ilma, ifj. Pap Zsiga, Péterfy Vilma, Pisskó Béla, Scholtz Aranka és Ilonka, Gulden Jolán, Szinyei-Merse Jenő, Bertényi Ilona, Erzsike és Imre, Thaly Florence, Hály Misi és Bandi, Kimmel Dagmár, Krausz Bózsike, Hertelendy Bandi, Feilitzsch Cécile, Zsigmondy Edithke, Halász Orzsike és Rózsika, Münnich Margit, Tottál Irénke, Ujhelyi Miksa, Szabó Anna, Weisz Frida és Andor, Jurenka Irén, Heltai Jolánka, Steckl Mór, Erna és Ilka, Vatyai Manczi, Perényi Józsa, Fuchs Zoltán, Flór Annicza, Humayer Erzsike, Jakabfi Tilda, ifj. Toldy Lipót, Kiss Jenő és Géza, Kerekes Gyurka, Feldmann Józsi, Hajnik Pál, Mándy Pál, Bakos László, ifj. Vojnich Guido, Müller Nelli, Schill László, Csascher Mariska, Mann Jenő, Bakos Ilona és Katinka, ifj. Schiller Miklós, Albert Zoltán és Józsa, Megele Ilona, Leopold Kornél, Walter Adrienne, Pap Lili és Gizike, ifj. Metzger Ede, Kabdebó Gergely, Rubig Flora, Brumberg Károly, Krisztinkovich Imre, Mérey Dalma, Magyar Ambrus, Kílcer Gyula, Szász Józsi, Lengyel Margit és Kálmán, Jurenák Gizé, Forrai Árpád, Knebel Riza, Keresztszeghy Zoltán, Lichtner Sanyi, Fellegi Vilmos, Mentovich Anna és Ella, Bakó Ilonka, Garai Lujza és Mariska, Járny Margitka, Müller Pistike (A te irásod? F. b.), Makkay István és Ilonka, Nagy Etelka és Tibor, Szauberer Béluska, Keller Andor, Tomaszek Márta, Altstock Hugo, Garai Ilus, Borhy Margit, Hunyadi Ferencz, Takács Guido, Pfalz Janka, Jantsits Bandi, Klein Mariska és Imre, Kónya Feri, Ripper Sándor és Jenő, Boloni Jolán és Aranka, Kornstein Klára, Frankl Lilly, Vetsey Erzsike, Faragó Károly, Hoffmann Elemér és Valika, Róth Hermine, Csillag testvérek, Balog Erzsébet, Bayer Antti, Hüttl Károly, Szigethy Margit, Nelli és Tibor, ifj. Beierl József, Darvas Lili, Andrányi István, Barla Aranka és Pirooska, ifj. Ternovics Ödön, Flór Annicza, Präger Aurél, Büchler Helénke és Jenő, ifj. Hofhauser Ödön, Goldschmidt Lipót, Ulléin Tónika, Herskovits Bella és Samu, Rosenberg Erzsike és Irmuska, Dominig Ilonka és Erzsike, Hollós László, Vég-helyi Lajoska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett Balog Erzsébet, Budapesten, kinek a jutalom-könyvet, (»Leány-történetek.« Elbeszélések az ifjuság számára írta Halden Erzsé-

bet; négy szín-nyomatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 7-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Zoltán Gyula, Geréb Andor, Czögler Ilona, Majba Vilma, Fischer Erzs, Fayer Pál, Vidonyi Ilonka és Sándor, Hertelendy Bandi, Stettner Margitka, Heltai Jolánka, Albert Zoltán és Józsa, Walter Adrienne, Wurm Betty, Pankl Aurél, Wildmann Anna, Imre és Sándor, Földváry Erzs és Miklós.

A FOGÁS KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 159. lapon.)

1. A borbélya előtt. 2. Az árnyék. 3. A lyuk.
4. A másik fele. 5. és 6. A tyuk-szemét. 7. hat betű: b, i, b, l, i, a.

— Olvassátok! —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. Leveled papírosa sima szélű legyen és tiszta.
  2. Irkából tépett papírosra levelet ne írj.
  3. Levelet be ne porozz, be ne pocázz.
  4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
  5. Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.
  6. Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, pótló számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj hozzám, a szerkesztőhöz.
  7. Leveled papírosa ne legyen rikoltó színű, se illatos.
  8. Csak fekete tentát használj írásra.
  9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos bevezető nevet ne használj.
  10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: *Forgó bácsinak, a „Kis Lap” szerkesztőjének.*
- Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Valkó Sándor és Ignác. Olyan dolgokat, melyekre az Athenaeumnak kis, és a Pallas nagy Lexikona (ismeret-tára) megadja a kellő felvilágosítást, tölem ne tudakoljatok. Hol ássák a *platinát*: keressétek *P.* alatt. Hány éves korában halt meg *Washington*: ezt meg *W.* alatt lelitek meg. — **Szentmiklós Andor.** Örömdőnek igazán gyermekem nyilvánulásán józúen mosolyogtam. — **Ifj. Ternovits Ödön.** A számtani magyarázathoz nem küldtél semmi utasítást. Elvárom még egyszer. A karika-rejtvényt besoroztam. — **Smideg Elluska.** A csiga-rejtvényed megjelent. — **Németh Margit és Zsófia.** Lám, betegség esetében is milyen kellemetes szórakoztatónak vált be nálatok a tánczó figurákkal való játék. — **Künnle (Kunle?) testv.** Majd ha elkészültek a hozzá való képek, fog elöttek ujjabb mókáival megjelenni *Roszcson Ferké.* — **Germán Margit.** Mégis csak furácska az, midőn egy kis lány így fejezi be levelét: »hazafias tisztelettel.« — **Halász Alexandra.** A nevemmel foglalkozó rejtvényeket sohasem közöltem s jövőre sem fogom. A *Kis Lapot* azonban fölvehetitek megszerkesztendő sokféle rejtvények tárgyaul. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

G. D. és M. poczás levelét nem veszem figyelembe. F. b.

JÓ SZÍV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Háy Irén, Juliska, Misi, Bandi és Goldschmid Feri* 18 kor. — *Csics Rózsika* gyűjtése 5 korona. Egyes adakozók: *Garzulý Béluska* 1 kor., *Garzulý Józsi* 1 kor., *Lugosi Ilus* 20 fillér, *Lugosi Bandi* 20 fillér, *Csics Anczi, Gyurka, Zoli és Pisti* 1 korona, *Csics Rózsika* 1 korona 20 fillér, *Julcsa szakácsné* 20 fillér, *Zsuzsi dajka* 20 fillér, összesen: 5 korona. — *Büchler Helénke és Jenő* gyűjtése 3 kor. 10 fillér. Egyes adakozók: *Büchler Jenő* 20 fillér, *Büchler Helénke* 10 fillér, *Apa* 1 korona, *Mama* 50 fillér, *Patikus bácsi* 20 fillér, *Diamant Margitka* 20 fillér, *Diamant Laczika* 20 fillér, *Kerekes Dezső* 10 fillér, *Csendőr bácsi* 10 fillér, *Olga kisasszony* 40 fillér, összesen 3 korona 10 fillér.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**